

אוסף סיפורים "שסט"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

איך מתגלגל השידוך

להלן סיפור המעובד מתוך 'פניני פרשת השבוע' של הרה"ג ר' אשר קובלסקי. יש בו כדי ללמדנו כי כל מה שבורא עולם עושה - הוא לטובתנו ולתועלתנו. לעיתים אנחנו גם זוכים לראות ולהבין זאת .

לפני מספר שנים, בחודש אלול שבועות ספורים לפני ראש השנה. נפלה ונחבלה בתו של אדם אחד. הבת הובהלה לבית-הרפואה והרופאים דרשו שהיא תאושפז להשגחה במשך תקופה מסוימת . האב והאם שהו ליד בתם הפעוטה במשמרות, במשך כל תקופת האשפוז. הם נתנו לבניהם להמשיך לשקוד על דלתות התורה בישיבה, בלי להיכנס כלל לשערי בית הרפואה כדי להחליף אותם ולסייע בנטל .

הימים חלפו ועברו. לא היה קל לשני ההורים לבצע את המשמרות על שמירת הבת רק שניהם. הרופאים עדיין התעקשו כי על הבת להישאר להשגחה, וההורים לא רצו לבקש מהילדים לעזוב את היכל הישיבה ואפילו לא לשעה קלה . לבסוף, מספר ימים לפני ראש השנה, הרופאים הסכימו לבקשות ההורים. הם היו מוכנים לשחרר את הבת להמשך טיפול בבית, בתנאי ששני ההורים יחתמו על מסמכי השחרור - מתוך ידיעה כי מדובר באחריות ההורים בלבד על כל בעיה שלא תהיה. מבחינת הרופאים המלצתם להישאר באשפוז עמדה בעינה . ההורים מצד אחד שמחו, שניתנת להם האפשרות להוציא את הילדה מבית-הרפואה לאחר תקופה כה ארוכה. אך מצד שני, הרופאים מטילים עליהם את מלוא האחריות במעשה זה . הם החליטו שלפני חתימה על מסמך המטיל את כל האחריות עליהם - הם צריכים להתייעץ. האב שהיה בקשר עם רבו , אחד מגדולי האדמו"רים בדורנו, החליט לספר לו על השתלשלות העניינים ולשמוע ממנו 'דעת תורה'. כאשר יורה לו רבו- כך יעשה .

האדמו"ר שמע את כל הפרטים. האדמו"ר אמר, להפתעתו המרובה של האב, שלדעתו ראוי שהבת תישאר בבית הרפואה להמשך השגחה, לפחות בינתיים. "נמתין עוד כמה ימים ואז נראה", הרבי פסק . האב המופתע קיבל את פסיקת רבו. הוא הודיע לצוות הרפואי כי למרות כל תחנוניו ובקשותיו עד עתה להשתחרר מבית הרפואה – כעת חזקה עליו הוראת רבו, ולכן הוא נשאר להשגיח על בתו בבית-הרפואה . אולם לחץ התורנויות הלך והכביד. ההורים החליטו בלית ברירה שגם בנם הגדול, בחור שכבר הגיע לפרק 'האיש מקדש' מזה זמן אולם ישועתו בוששה לבוא, יצטרף לתורנות מדי פעם ויעזור להם לשאת בנטל . הם כבר לא היו מסוגלים לעמוד במעמסה לבדם, והיה דרוש כוח עזר נוסף. לכן הם החליטו שבנם יבוא ויסייע להם בתורנות ליד מיטת אחותו הפעוטה ...

הבת הייתה מאושפזת בחדר לבד עד אותו היום. כבר בלילה הראשון לשהותו של הבן, הצטרפה לחדר מאושפזת נוספת. גם היא הייתה מלווה בבני משפחה דואגים. הנוחות

והפרטיות שהיו מנת חלקם עד עתה - נעלמה . כאשר הם היו יחד בחדר, התחיל אבי המשפחה של המאושפזת החדשה לשוחח עם הבחור השווה לצד אחותו. בבוקר יום המחרת, האב הגיע והבחור עזב את בית-הרפואה . האב שהצטרף לחדר אמש התחיל לשוחח עם האב של הבת השווה בחדר מזה ימים רבים. הוא ביקש לתהות על קנקנו של הבן ששמר על אחותו". בנך הרשים אותי מאוד. התפעלתי מאוד ממנו. בעדינות שבו, בדרך ארץ בה דיבר איתי, כיצד השגיח על אחותו במסירות גדולה. ניכר כי גידלתם בן לתפארת". כך שיבח את הבן באוזני אביו. הוא ביקש לדעת אם הבחור בגיל השידוכים, מאורס או אולי נשוי ... האב נאנח קלות והשיב כי בנו נמצא בגיל השידוכים זה תקופה ארוכה ומחפש את זיווגו. היה ניכר כי השואל ביקש לשמוע בדיוק את התשובה הזו ...

בו ביום התחיל ה'שידוך' מתרקם ומתגלגל. בו ביום גם חזר אב הילדה לרבו האדמו"ר. הוא שאל האם להשאיר את הבת בבית-הרפואה להשגחה נוספת או אפשר כבר לחתום ולהשתחרר מבית-הרפואה . הפעם למרבה הפלא הרבי הסכים. הוא אישר לאב לחתום ולשחרר את בתו הפעוטה, כשבינתיים 'גלגלי השידוך' מוסיפים לנוע, עד לרגע המרגש בו יכלו לבשר לכל : הבחור ששהה בבית הרפואה לצד אחותו ועזר להוריו באותו לילה – בא ברית האירוסין עם קרובת משפחתו של האב השני, זה שתהה על קנקנו כשהיו יחד בחדר .

לפתע הכל הבינו כיצד בורא עולם הוא זה שגלגל את המקרים. תשובת הרבי להישאר באשפוז בבית-הרפואה עוד מספר ימים – שנראית חסרת הגיון - הייתה למעשה המפתח שהוביל לבניין בית בישראל, ולישועת האח מעוכב השידוך!

הגרעינים השחורים (ידידנו הסופר המוכשר הרב יוסף מאיר האס)

סיפר הגה"ח רבי יצחק דוד גרוסמן שליט"א רבה של מגדל העמק: נער שהתקרב ליהדות והפך ל'בעל תשובה' בלב ונפש חפצה, התחבר לאברך ירא-שמים שהתנדב לקרבו וללמוד אתו בכל יום שלא על מנת לקבל פרס. מנהג משונה היה לו לבחור זה, שבכל עת היה מתהלך עם כיסים נפוחים בגרעיני חמנייה שחורים, ששכנו שם אחר כבוד. האברך, שלא הבין את פשר הנוהג המוזר, לא אבה להציק לבחור ולא שאל אותו על-כך מאומה, שהרי אין שום איסור בתורה להחזיק גרעינים בתוך הכיס. באחד הלילות, בבואם ללמוד יחד כהרגלם הקבוע, נענה האברך ואמר לבחור: 'תראה, יום שלם עבר עלי ולא נכנס כלום לתוך פי; אולי תואיל בטובך לתרום לי קצת כמה גרעינים, למען תתיישב דעתי בהם ונוכל ללמוד בשלווה'. נענה הבחור וסירב נחרצות: 'בשום פנים ואופן לא אוכל לתת לך אפילו לא גרעין אחד'. האברך התחנן על נפשו כי רעב ועייף הוא, אבל הבחור עמד על סירובו בכל תוקף ולא נתן לו כלום.

לבו של האברך לא עמד לו בסיפור הזה, מאז החל להתחמק מבקשותיו של הבחור ואף הפחית משעות הלימוד עמו, עד שהגיעו למצב בו נפסקה ביניהם החברותא לגמרי. חושיו של הבחור אמרו לו כי מניעת הלימוד מגיעה מאותה 'פגיעה' כשלא רצה לתת לו כמה מגרעיניו היקרים, לכן התקשר אל האברך ואמר לו בכנות: 'אכן אין ברצונך ללמוד אתי יותר ואין בידי להכריח אותך להמשיך, אבל דבר אחד אבקש ממך, שתבוא לבקר בביתי למשך 3-4 דקות, כי דבר סתר לי אליך.'

בבוא האברך לביתו, פתח הבחור לפניו כמה מארונות הבית והראה לו דליים וקערות מלאות בגרעינים שחורים עד אפס מקום. אולם בטרם סיפק בידו של האברך למהר ולהזעיק 'רופא נפשות' לטפל בבחור, פתח הלה וסיפר לו דברים כהווייתם, מפעימים בעוצמתם ומרטיטים בלקחם:

הנה נא ידעת גם ידעת כי 'בעל תשובה' אנכי והיה עלי לעזוב את כל תענוגי העולם הזה והבליו שהייתי קשור אליהם בכל נימי לבי ונפשי כל הימים והשנים. והנה, בתחילת דרכי בחזרה בתשובה, עזב כביכול היצר-הרע את כל העולם ואין עסקיו אלא בי, כדי להניא אותי חזרה מדרך הישר והטוב בה בחרתי. פעם הוא בא לפתות אותי לחלל שבת ח"ו, פעם להחסיר תפילה ועוד כהנה וכהנה רבות שאין המקום לפרטם.

הלכתי להתיעץ עם המדריך שלי והוא יעץ לי עצה טובה: בכל יום ויום בקומך בבוקר משנתך, מלא את כיסך הימני בגרעינים, ועל כל מעשה טוב שעשית והתגברת על עצת היצר-הרע, תעביר גרעין אחד לכיסך השמאלי. ככה תעשה במשך כל היום, ובלילה תרוקן את הכיס השמאלי ותמנה את הגרעינים אחד לאחד, כך שעל ידי זה תתמלא נפשך סיפוק רוחני על שהספקת והרווחת היום כל-כך הרבה מצוות ומעשים טובים, ובזה יגדל כוחך להתגבר גם למחרת היום שוב.

"באותו לילה כשהגעת וביקשת ממני כמה גרעינים", סיכם הבחור את המונולוג המצמרר, "כבר היו כולם בכיס השמאלי, ולכן לא יכולתי לוותר אפילו על מעשה טוב אחד שעלי לספור בעוד כמה שעות בלכתי לישון. זהו גם פשרם של כל הדליים המלאים בגרעינים שהנך רואה כאן בתוך הארונות, כי עמהם אעלה אל אבינו שבשמים לאחר אריכות ימים ושנים, להראות לו את כל מה שעשיתי למען כבודו יתברך שמו בזה העולם."

החיוך שהשתלם (גליון איש לרעהו מטות מסעי - תשפ"א)

"הריני מתכבד לשלוח לכם סיפור ששמעתי מאאמו"ר שליט"א. אבי שיחי' עומד בראש כולל מכובד בעיר הקודש ירושלים ת"ו.

פעם הוא הגיע לאיזו שמחה, שם פגש מכר ותיק אותו כבר לא ראה מזה שנים רבות. הם התעניינו איש למעשיו ולשלומו של הזולת, והמכר גילה התעניינות מיוחדת בכולל שבראשות אבי.

בסוף השיחה אומר לו המכר: "אני מזמין אותך לבוא איתי הביתה - אני רוצה לתת משהו עבור הכולל."

בדרך-כלל הראש-כולל צריך לבקש לבוא לבית הנדיב, וכאן זה הפוך... יפה מאוד! למרות זאת לא היו לאבי ציפיות לתרומה משמעותית, הוא הבין שמדובר בסכום קטן כלשהו - אך זה כמובן לא מה שמנע ממנו מלבקר בבית המכר הוותיק. כאשר הגיע לביתו קיבל תרומה בסך אלף דולר - סכום מכובד, מעל ומעבר למה שציפה לקבל. ולא עוד. המכר מזמין אותו לביקור נוסף: "תבוא אלי גם בשנה הבאה. אני רוצה להמשיך לתמוך בכולל שלך"!

הדבר נמשך כמה שנים. אבא מגיע לביקור, מקבל תרומה מכובדת של 1,000 דולר, ומוזמן לביקור הבא...

באחת השנים לא תרם האיש 1,000 דולר! הוא פשוט העלה את הסכום ל-1,800 דולר... ושוב, הדבר נמשך כמה שנים. אבא מגיע לביקור, מקבל תרומה מכובדת של 1,800 דולר, ומוזמן לביקור הבא...

בסוף הביקור האחרון אומר המכר הוותיק לאבא: "בטח אתה מתפלא מדוע אני תורם לך תרומה יפה מידי שנה - למרות שאני לא גביר כידוע. הסכום הזה הוא הרבה מעל סכומי הנתינות שלי - ואסביר לך מדוע אני נותן אותן:

"לפני שנים רבות, כאשר היינו בחורים, למדנו בישיבת 'מיר'. אתה ישבת במקום פלוני, ובכל פעם שעברתי על יד מקומך היית מחייך אלי ודורש בשלומי. הדבר נתן לי תמיד הרגשה טובה...

השנים חלפו, וכאשר פגשתי אותך ושמעתי על הכולל שלך, התעוררו בי כל אותם זיכרונות טובים. אמרתי לעצמי: אני רוצה! מתחשק לי! לעזור לכולל...

"זו הסיבה שאני מתאמץ במיוחד, מעל הרגילות, לתמוך בכולל ככל שאני מסוגל - -" בכבוד רב א.מ.ה.

הלב היפה (חינוך בפרשה, מטות-מסעי)

איש צעיר התפאר שיש לו את הלב היפה ביותר. נקלע פעם לשיחת אנשים במרכז הכפר, ובתוך הדברים הכריז כי אין בכל הארץ לב יפה כמו שלו. הציעו השומעים שְׂיִרְאָה ויציג את לבו לראווה, ויוכיח לכולם שאכן כדבריו כן הוא. הכניס האיש את ידו ושלף את לבו והציגו לעין כל. ראו כולם והתפעלו. לב אדום עז, פועם בחוזקה, מבריק וחלק, מעוצב ומטופח! שמח האיש כאשר כולם הנהנו בהסכמה שְׁלְבוּ יפה במיוחד.

לפתע, קריאה מתוך הקהל שהתאסף, "הלב שלי יפה יותר!". הסתובבו וראו כי הדובר הוא איש בא-בימים, כפוף ומיוגע. לאחר דממת-הפתעה הִשִּׁיבו הצעיר "הוצא נא ליבך וְהַצִּיגוּ! יראה הציבור וישפוט! חיטט הזקן והוציא את לבו והראהו לקהל הסקרן. ראו לב שָׁבָה, אמנם פועם בקצב יציב, אך כולו פצוע ומעוות. ניכרים בו חתכים, צלקות, וסימני פירוק וחיבור, אף חסרים בו חלקים, בכלל לא חלק ומבריק כמו לב האיש הצעיר. אנשים לעגו 'איך הוא אומר שהלב שלו יפה יותר מלב האיש הצעיר! הרי הוא מעוות כולו'!

כשוך הצחוק, פנה הזקן לצעיר ואמר "אמנם ליבך יפה, מבריק וחלק. אך אינני מוכן להחליף את לְבִי בשלך בכל הון. כל חתך בליבי מסמל מקרה שהשתתפתי בצער הזולת, ולקחתי את הדברים ללב. הצלקות נותרו מזמנים בהם ליבי שתת דם על כאבו של האחר. היו פעמים ש'נתתי' חלק מְלִבִי למישהו שנזקק לאהבה, וכשהוא החזיר לי אהבה - השלמתי את החלק החסר בלבבי. אך נותרו גם חורים וחללים מהפעמים שנתתי לזולת חלק מהלב שלי, אך הוא לא השיב לי כגמולי. אמנם הפצע כואב, אך הזיכרון מתוק, כי עזרתי למישהו. הבן נא, איש צעיר, יופי לְבִי הוא יופי מסוג אחר, ועל הלב הזה, היפה ביותר בעיני, אינני מוותר .

הקהל הקשיב ברגש ושקיקה. דמעות נצנצו בעיניו. הבינו מהו בעצם 'לב יפה'. לא המבריק אלא המעניק.

חזרה לכובע (נועם שיח, מטר"מ תשפ"א)

לפני כמה שנים היו בעירנו כמה בחורים שהתחילו לרדת מהדרך הישר ל"ע. בתחילה הורידו את הכובע מעל ראשם, אח"כ גידלו בלורית על ראשם, לבשו כפה קטנה, יצאו מהשיבה, והלכו לעבוד.

הבחורים לא הלכו עם אביהם לבית המדרש, אבל הם שמעו שבבית מדרשנו מתקיים כל שבוע בצפרא דשבתא קידושא רבא לאחר התפילה, אז לאט לאט התחילו להגיע לכאן בסוף תפילת מוסף, והתכוונו להתכבד במאכלי השבת שיוגשו בעת הקידוש. הם התיישבו, ואנו קירבנו אותם מאוד, ועם הזמן נעשו כאן היימיש .

בשבת אחת בעת תפילת מנחה, הבחנתי שאחד הבחורים הגיע לכאן להתפלל, ביקשתי מהגבאי שיכבד אותו בעליה, וכאשר התחיל לגשת לבימה והתכוון לעלות לתורה, ראיתי שאחד המתפללים הולך אחריו ורוצה להלביש לו כובע על הראש, אז מיד החוויתי באצבעי לאותו מתפלל שיפסיק ולא יעשה כלום. לאחר התפילה ניגש הלה אלי, והתחיל להתלונן ולשאול "אינני מבין, בשלמא בחיי הפרטיים של הבחור, איננו מתערבים – ילך ויתלבש כמו שרוצה ואיננו אחראים לומר לו מה לעשות – אבל לעלות לתורה? – זה לא הפקר וועלט, יש כללים איך מתנהגים ואיך עולים לתורה, לתורה עולים כשלבושים עם כובע כראוי, ואם הלה אינו רוצה בכך, שלא יעלה לתורה..." והוסיף לשאול "אם אני הייתי עולה לתורה עם כפה לבד בלא כובע, האם לא היו ניגשים אלי ליתן לי כובע ללבוש?" אמרתי להיהודי בצחות "אם אתה היית עולה לתורה רק עם כפה, לא הייתי מצוה שילבישו אותך עם כובע – אלא עם שטריימל – אבל אצל הבחור הזה הרגשתי, ש'ענת לעשות לה' הפרו תורתך..."

עם הזמן, התחיל הבחור הזה להגיע גם לתפילת שחרית, ואח"כ המשיך להגיע לכל התפילות, עד שעם הזמן, לאט לאט התחיל להתנהג בדרך הטוב והישר, ובמשך הזמן חזר להתלבש עם כובע כבחור טוב מן השורה, והפסיק לעבוד וחזר ללמוד בישיבה .

יום אחד קיבלתי טלפון, והלה שמעבר לקו הזדהה כאותו בחור שחזר להיות בחור בישיבה, ואמר לי שהוא רוצה להזמין אותי לסעודת סיום על מסכת קידושין ... הבעתי את הנאתי הגדולה, ואז אמר לי הבחור הזה בהתרגשות גדולה "אני רוצה לומר לכם, שלפני

זמן, בעת שנכנסתי לביהמ"ד לתפלת מנחה בש"ק, סיפרו לי אח"כ מה שאירע, שבעת שעליתי לתורה רצו להלביש אותי בכובע, ואתם עצרתם בעדם – את האמת אגיד שנהניתי מאד שלא גרמו לי בושות, ולא הפעילו עלי לחץ, ואלו הם הפירות מאותה פעולה..."

חשבון החשמל (ספיר ויהלום פר' ואתחנן ע"ח - להגה"ח ר' מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

אם כולנו יודעים שחשבון החשמל מגיע אחת לחודשיים ומרוקן את חשבון הבנק באבחה אחת, הרי שיהודי אחד ניצול מגזירה זו.

מסיבה טכנית לא ברורה, שמו נשמט ממערכות המחשוב של חברת החשמל. ארבע שנים תמימות חלפו בלי שקיבל ולו חשבון חשמל אחד, והוא כבר הרהר אולי פטרו אותו מתשלום לנצח...

אלא שביום מן הימים, מערכות הבקרה חשפו את העניין, והוא קיבל חשבון חשמל על ארבע שנים בבת אחת. 50,000 ₪ תבעו ממנו לשלם, והוא חש אבוד במערכה. חמישים אלף ₪? – מנין לו סכום כזה בעיצומו של יום? מהיכן ישיג הון עתק שכזה ביום בהיר אחד?!

אלא שחברת החשמל לא אבתה לשמוע על פריסת תשלומים או פתרון אחר. אחת היא לה – התברר שמדובר בטעות, הוא צרך חשמל בסכום של 50,000 ₪, ועליו לשלם הכל, באופן מיידי.

הוא ידע שאין לו מהיכן לשלם, ופנה לאבא שבשמים במילים שלו, כשהוא מבקש: 'אבא, מי כמוך יודע שאין לי מהיכן לגייס סכום כזה.

אנא אבא, עזור לי לעמוד בזה!'

בינתיים הימים חולפים. הוא מוסיף להתפלל מעומק לבו, מצפה לישועה. אלא שביום בהיר נקשו בדלתו שני חשמלאים חמורי סבר, והודיעוהו כי יש לו רבע שעה עד שהוא מנתקים את זרם החשמל,

וזו התראה אחרונה בהחלט!...

האברך חש אובד עצות, התפלל שוב לבורא עולם והחליט להתקשר לאמו, לשואלה אם יש לה רעיון מנין ללוות סכום כזה. בשומעה את דבריו, קפצה האם המבוגרת ממקומה ואמרה: 'בדיוק עכשיו, ממש עכשיו, חתמתי חוזה למכירת דירת ירושה שלי. שנה וחצי אני מנסה למכור, ובדיוק הרגע נחתם החוזה וקיבלתי 50,000 ₪ כתשלום ראשון בחתימת החוזה. הכסף מוכן לך!'

האברך נדהם מיד ההשגחה, כיצד בורא עולם עמד לצידו עד הרגע האחרון. הוא שילם את חובו והציל את המשך זרימת החשמל בביתו, וסיפר את סיפורו למען נדע כולנו: כן, יש לנו כתובת. אם יש לנו שעת צרה או מצוקה, זה נועד לחבר את זרם החשמל בינינו לבין אבא שבשמים, להדק אותו. הבה נפנה אליו ונדבר אתו, נתפלל אליו כראוי ובכוונה, ונזכה שהוא יושיענו ויגאלנו תמיד!

מה רוצה יהודי ? (מאורות דף היומי, גליון 1154)

טלו יהודי מן הרחוב, הושיבוהו על כיסא, הרגיעוהו בכוס צוננים, הגישו לו מטלית למחות את טרחת היום והבל החום מעל פניו, ושאלו אותו: מה השאיפה הגדולה ביותר שלך? הוא לא יהסס לרגע קט: הילדים. שיגדלו לתורה, לחופה ולמעשים טובים.

העיר אפטא שבפולין, לפני שלש מאות שנים. בחדר מלאכתו הקטן יושב היה איש תם וישר, רכון על שולחן עבודתו. בחרדת קודש, כשצמרמורת חולפת בגופו, היה מחורר את ספרי הקודש שנמסרו לו לכריכה, תוך שהוא מבטחם נאמנה, כי החורים שהוא פוער בהם - לטובתם הם, למען יאריכו ימים על האדמה. לאחר מכן היה מלפפם באהבה בחוטים חזקים, מדפן את כריכת העץ בניירות עבים, מדביקים במסירות בדבק הטוב ביותר, נושק להם בחום ומעביר עליהם יד אוהבת. כך שנים על גבי שנים, עד שכח המשיכה גבר על כח גופו. ידיו כבר נלאו מהישמע לפקודות מוחו המדויקות, זרועותיו כבדו ואצבעותיו רפרפו היכן שהיו צריכות לאחוז בחוזקה. בית המלאכה נסגר. מטה לחמו נשבר, והוא ורעייתו המסורה התפרנסו מן היד לפה.

אט אט נעלמו חפצי ביתם, הפחות נחוצים. שעון האורלוגין היה הראשון. בעצה אחת הסכימו ביניהם, כי ממילא משכים הוא לפני עלות השחר ופונה לבית הכנסת, שם הוא שוהה עד לאחר תפילת וותיקים. את תפילות מנחה ומעריב הוא מתפלל לפני ואחרי שיעור המשניות הקבוע הנמסר על ידי רב בית הכנסת. משכך, שעון זה מיותר לחלוטין. כה הייתה פשוטה ההחלטה, עד שימים אחדים לאחר מכן תמהו בינם לבין עצמם, מדוע רכשוהו לפני עשרות שנים.

הבאה אחריו הייתה מיטת הברזל הרחבה של חמותו הישישה, שעזבה אותם לאנחות חדשים אחדים לפני כן. מיטה חזקה ויציבה זו, נוצרה במסגרייה של אחד מאבות המשפחה לפני דורות אחדים, ועתידה הייתה לשרת עוד שנים ארוכות. ביתם הלך והתרוקן, אך לבם התרחב ועלה על גדותיו עם כל שבת קדושה נוספת שחלפה, ועלה בידם לכבדה כיאות. בימות החול הסתפקו בלחם צר ומים לחץ, אך על תחושת הקדושה העילאית של שבת קדש, לא ההינו לוותר. היא הייתה ציר חייהם, סלע קיומם עלי אדמות. ממנה הגיחו אל ששת ימי המעשה, ואליה נמלטו מהם.

ויהי היום, שיום שישי היה, שבת קדש עמדה בפתח, ובידיהם אין פרוטה לפורטה. לא היו עצובים כלל על אביונם ומרידותם, אלא על שאין בידיהם לכבד את שבת המלכה כיאה וכיאות. בצעדים עצובים עמד לצאת מביתו אל עבר בית המדרש, תוך שהוא ורעייתו המסורה מסכמים ביניהם בעגמומיות נכאה, כי זאת השבת יקיימו את דברי רבי עקיבא, "עשה שבתך חול". עמדו השניים בפתח הבית והיה לבם הומה מצער, על קדושת השבת שתוחמץ.

יצא ר' שבתאי מביתו בברכת שבת שלום, ושרך את צעדיו הלאים אל בית הכנסת. זמן רב עוד נותר עד בוא שבת המלכה, אך לא היה לו במה לסייע בהכנות לשבת המלכה. אין כיצד. המלכה תבוא בליווי מלאכי השרת, והוא אין לו במה לקדם את פניהם. לאחר התפילה התעכב ר' שבתאי בבית הכנסת, כדי שלא יהלך בצוותא עם שכניו, וישאלוהו

הלמאי חשוך ביתו ואין בוקע אור השבת מחלונותיו. כצאת המתפללים, יצא הוא בגפו ברחובות העיר. מכל עבר נשמעו משפחות מאושרות משוררות לכבוד המלאכים, והוא... נפשו הומיה עליו. מידי פעם הפנה את עיניו לצדדים, כמציץ במלאכי השרת המלווים אותו, על מה יענו "אמן". בהתקרבו לביתו, נמלאו פניו תמיהה רבתי. אור עז הציף את חדר האוכל, ובהציצו דרך חלון המטבח הבחין בתבשילים שונים סדורים לראווה על פני מגשי השבת. כאבי גבו ולאות עצמותיו נשכחו באחת. בצעדים קלילים הזדרז לביתו ועוד בטרם הספיק לפצות את פיו שחה לו רעייתו, כי בעת שפנה לבית הכנסת, לא הייתה מסוגלת לשבת בחוסר מעש, אחר עשרות שנים שרגילה היא לעמול בשעות אלו לכבוד שבת המלכה, והחליטה לסדר את ארון הבגדים. במהלך פשפשיה וחיפושיה, גילתה בגד ישן נושן, עליו נצצו... כפתורי כסף. חיש מהר אצה אל הצורף, הפצירה בו לבדוק את שוויים, ובו במקום קיבלה מעות עבורם ובזריזות רכשה מאכלים, יין ונרות לכבוד שבת קדש, והרי שלהם לפניהם.

לא ניתן לתאר את תחושת האושר העילאי שאפפה אותם. בעיני רוחם הם ראו את מלאכי השרת מכריזים "אמן" רבתי, ובלא אומר ודברים החלו רגליהם מרקדות ומפזזות לכבודה של שבת המלכה, על שלבסוף עלה בידיהם לכבדה כיאה וכיאות. שני יהודים עניים, אביונים מרודים, ניצבו בבית דל מט ליפול, ורקדו מאושר, כמו התבשרו זה עתה כי הפכו לאנשים העשירים ביותר בעולם. והם אכן היו העשירים ביותר. לאחר מכן נפנו לאכול, בשירות ובתשבחות לא-ל בורא עולם, ומשסיימו את סעודתם, שבו ורקדו עד כלות כל הכוחות.

חסידים מספרים, כי כאשר שמע הבעש"ט הקדוש זיע"א על תמימותם וצדקותם, בירכם כי יזכם הקב"ה בבן שיאיר את העולם, וכחלוף שנה זכו לחבוק בן שלימים התפרסם כמגיד מקוז'ניץ.